

Befejezés helyett

Ezen az oldalon vége is lehetne a könyvnek, hiszen mindazok az alapvető információkról és a köztük lévő összefüggésekről is szó volt, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megérthessük a körülöttünk lévő világot és megérthessük benne elsősorban saját magunkat, valamint a létezésünket befolyásoló és meghatározó folyamatokat. Tudom, hogy a legtöbb olvasó számára csak lehetséges válaszokat jelentenek a leírtak, és igazából csak azokat érinti meg ez a könyv személyesen is, akik már valamilyen módon megtapasztalták az anyagon túli létezés valóságát. Remélem azonban, hogy nemcsak ők, hanem mások is elgondolkodtató válaszokat találnak az életüket, az életünket érintő kérdésekre, és a szellemi jéghegy általunk látható és érzékelhető részén kívül a könyv segítségével megláthatják a felszín alatti világ mélységeit és összefüggéseit is.

Személy szerint sokat gondolkoztam azon, hogy érdemes-e megosztani azokat a gondolatokat, információkat, összefüggéseket, amelyek ebben a könyvben olvashatóak. Hiszen szerencsére ezek ma már nagyjából fellelhetőek más könyvekben is. Aki pedig valóban kitartóan keresi saját kérdéseire a válaszokat, az biztosan meg is fogja találni, függetlenül attól, hogy kezébe veszi-e ezt a könyvet vagy sem. Tisztában vagyok azzal is, hogy bár szeretném, de alapvetően nem változtathatom meg gyökeresen sem az egyes emberek, sem az egyes közösségek sorsát sem. A tényleges változásokat mindenkinek saját magának kell elkezdenie, ezek bekövetkezését csak segíteni lehet, kikényszeríteni nem, mivel a természet semmilyen formában sem csinál minőségi ugrásokat...

Alapvetően minden úgy történik, ahogy annak történnie kell. Ennek irányítása pedig nálunk embereknél sokkal bölcsebb és érettebb társainkon múlik.

Amiért viszont mégis megíródott ez a könyv, az egyrészt a tudás megosztásának a lelki kényszere. A tudás ugyanis csak akkor ér valamit, ha az ember megosztja azt a társaival, függetlenül attól, hogy az megértésre talál-e vagy sem. S bár a meg nem értett vagy a félreértett tudás veszélyes is lehet, de ennél sokkal nagyobb veszélyt jelent a tudatlanság, a sötétség. A régi és az újabb keletű könyvekben is sok jelenséget leírtak már és próbáltak megmagyarázni. Mivel azonban egy-egy jelenséget csak önmagukban vagy szűkebb környezetükben vizsgáltak, és nem úgy, mint egy sokkal nagyobb egésznek a részét, ezért nagyon sok esetben, ezekben a könyvekben olvasható információk némely esetben torzok, némely esetben pedig kifejezetten tévesek és károsak a szellemi fejlődésre.

Tudom, hogy talán egy-két dologban én is pontatlan voltam és talán tévedtem is. De biztos vagyok benne, hogy egészében véve, úgy mutattam meg a Mindenséget, ahogy az valójában létezik és működik. Bízom benne, hogy a könyv alapján ezt sokan meg is fogják érteni.

A megértés viszont önmagában még nem elég. A költő szavaival és gondolataival élve, a jó szándék kevés, több kell, a tudás birtokában tenni és cselekedni kell. A könyvnek ez az igazi célja. Bár fejlettségben még messze vagyunk attól, hogy személyes sorsunkat mi magunk irányíthassuk, de remélem, hogy eljött vagy hamarosan eljön az az idő, amikor legalább a közös sorsunkat, a közös jövőnket mi magunk határozhatjuk meg. Távol áll tőlem a

pánikkeltés, de sajnos egyre több jel utal arra, hogy szebb jövőnk érdekében nagyon hamar össze kellene fognunk egymással. Éppen ezért íródott meg ez a könyv, hogy ez megtörténjen, és valamennyien összefogjunk egymással, egymásért, függetlenül kortól, nemtől és más egyéb külső megkülönböztető jegyeiktől. Ezek a megkülönböztető jegyek ugyanis csak külsőségek, csak jelmezek.

Láthattuk, hogy a színpalak mögött a világmindenség egységes, felépítésében és természetében egyaránt. Ezt az egységet kell megteremteni itt a Földön is azért, hogy bárhová is szülessen meg egy ember, ott valóban emberhez méltóan élhesse le az életét, békében és szeretetben. A könyv ehhez próbál meg segítséget adni.

Ha belegondolunk, az emberiségnek már régóta birtokában van az a tudás, amellyel ez megvalósítható lenne. Technikai szempontból mindenképpen. Szellemileg azonban, ahogy a történelem is bizonyítja, nem vagyunk képesek az összefogásra. Az idők folyamán az egyik ember mindig ki akarta zsákmányolni, el akarta nyomni a másikat. Egyes országok már részben eljutottak oda, hogy felismerjék, az egyén jóléte csakis a közösség jólétén keresztül valósulhat meg. Ha megkérdezzük bárkit a Földön, hogy akar-e békében és jólétben élni, nem lesz normális ember, aki erre a kérdésre nemmel válaszolna. Mégis a Földön az emberek jó részének háborúban, éhínségben, szegénységben és létbizonytalanságban kell leélnie az életét. Ennek egyik oka nyilván valóan a személyes sorsokban rejlik. De ez az ok megszüntethető, ha a „szemet szemért” elvet felváltja a megbocsátás és a szeretet. Ennek bekövetkezése csak az egyes emberen, azaz csak rajtunk múlik. A békétlenség másik oka szintén csak az egyes embereken múlik, ez az ok azonban független a személyes sorsoktól és sokkal fontosabb is annál, és ez nem más, mint az összefogás hiánya. Pontosan azért, mert szellemi fejletlensége miatt hiányzik az emberből ez a valódi közösségalkotó képesség, ezért kell fejlettebb társainknak meghatározni nemcsak az egyes emberek, hanem közösségek sorsát is. Remélem azonban, hogy az emberek nagy része ma már elég fejlett ahhoz vagy legalább a közeli jövőben eléri azt a fejlettséget, hogy a közösség érdekében egyre többször túllépjen a saját korlátain, és belátható időn belül kezébe vegye legelőször a közösség, később pedig a saját élete irányítását is. Ehhez azonban elsősorban önismeret és ismételten is összefogás szükséges, nemcsak fizikai, hanem szellemi téren. Minden bizonnyal a Föld nagy fizikai és szellemi változások előtt áll. Új generációk nőttek és nőnek fel, akik sokkal gyorsabban fejlődnek elődeiknél. Sokkal gyorsabban és okosabban kell majd cselekedniük a valamennyiünk sorsát meghatározó kérdésekben.

Ehhez az egyénnek, a kisebb és nagyobb közösségeknek fel kell ismerniük érdekeiket, és ezeket érvényre is kell juttatniuk. Részt kell, hogy vegyenek az életüket érintő döntések meghozatalában, azaz a szó valódi értelmében politizálniuk kell. Irányítaniuk kell azt a hatalmat, amely az egyes emberek által a közösségben összegződik. A világban látható már említett szomorú történések azt mutatják, hogy ennek a hatalomnak az irányítása a valóságban nem a jóakarátú többség kezében van. Így nem csoda, hogy a többség által létrehozott hatalom nem szolgálhatja a közösség érdekeit. Ahhoz, hogy felismerjük, miért is alakult ez így, és lehetőleg minél előbb jobb irányba lehessen terelni ezt a folyamatot, elemezni kell az ember életét befolyásoló két legalapvetőbb hatalmi szerveződést.

Hatalmi szerveződések

Egy ember, egy közösség életében két egymástól jól elkülöníthető szükséglet kielégítésének van döntő szerepe. Az egyik ilyen szükséglet, a létfenntartáshoz, a személyes és közösségi élethez szükséges anyagi javakhoz, az élelmiszerekhez, a ruházathoz, a lakáshoz, a munkahelyhez, és a szórakozáshoz kötődik. A másik szükséglet az embernek a szellemi útmutatás, lelki összetartozás iránti vágyából, hitéből, azaz a vallásosságából fakad. Vagyis, ha nagyon leegyszerűsítjük a dolgokat, akkor az embernek kétféle szükséglete létezik, anyagi és szellemi természetű. Mivel ezeket a szükségleteket az ember egymaga nem képes a számára megfelelő szinten kielégíteni, ezért a közösségen belül egy-egy ember más-más feladatot lát el, szerencsés esetben aszerint, hogy mihez ért, mit csinál szívesen.

A történelmi fejlődést nem részletezve, a család, a törzs, a nemzettség, az állam, az egyes foglalkozások és iparágak kialakulása során az ember az anyagi illetve a szellemi javak elosztását és gazdálkodását kényszerűségből átengedte, vagy önszántából átruházta a közösség egyes tagjaira. Ezek az egyes emberek vagy csoportok lettek a birtokosai annak a hatalomnak, amelyet a közösség összes tagjának fizikai és szellemi képességei jelentenek.

/Részlet a Tudás könyvéből/